

Oda Başkanımız Mehmet TORUN'un 41. Olağan Genel Kurul Açılış Konuşması

ABD, "Büyük Ortadoğu Projesi" adı altında içinde bulunduğumuz coğrafyayı bir cadı kazanına çevirirken, bu kanlı oyunun içine Türkiye'yi de çekmek istemektedir. ABD destekli AKP, bu oyuna katılmaya hazırdır.

Bugün, ulus ötesi sermayenin uygulamaya çalıştığı küresel programın gölgesinde tek kutuplu bir dünyada yaşamaktayız. Uluslararası Para Fonu, Dünya Bankası ve Dünya Ticaret Örgütü gibi uluslararası örgütler aracılığıyla egemen kılınmaya çalışılan değerler; yoksulluğa, eşitsizliklere, savaflara, soykırımlara ve çevresel felaketlere yol açmaktadır. Bu süreçte zengin ülkeler daha zenginleşmekte, yoksul ülkeler daha da yoksullaşmaktadır. Eşitsizlik ve yoksulluk, ülkelerin ekonomik ve siyasal bağımlılıklarına yol açmaktadır.

Emperyalizm, "yenidünya düzeni" ve "küreselleşme" gibi cilalı sözlerle, bütün dünyayı ve insanlığı, piyasanın ve onun kural tanımaz güçlerinin eli kolu bağlı figüranları haline getirmek istemektedir. Emperyalizm, amacına ulaşmak için bu uğurda, "insan", "emek", "insan hakkı", "doğa", "çevre" tanımadan dünyamızı tamamen hiçe sayan bir saldırganlık içindedir. "Savaş", "talan", "işgal" ve her türlü kirlilik, kod adı

"yenidünya düzeni" olan emperyalizmin temel yöntemi haline gelmiştir. Emperyalizmin ve çarpık sömürü düzeninin en büyük temsilcisi ABD, "Büyük Ortadoğu Projesi" adı altında içinde bulunduğumuz coğrafyayı bir cadı kazanına çevirirken, bu kanlı oyunun içine Türkiye'yi de çekmek istemektedir. ABD destekli AKP, bu oyuna katılmaya hazırdır.

Avrupa Birliği, ABD'nin bir alternatifi gibi gösterilerek, halkımız "kırk katır mı kırk satır mı" tercihine mahkûm edilmeye çalışılmaktadır. Türkiye'nin bağımsızlığını hiçe sayan, saygınlığına gölge düşüren bu "bağımlı diplomasi" halkımızın onurunu da rencide etmektedir. Türkiye ne ABD'nin ne de AB'nin uydusu olmamalıdır.

Bu süreçte ülkemizdeki tüm muhalif unsurlar giderek edilgenleştirilmekte ve susturulmaktadır. Böylelikle Türkiye, uluslararası sermayenin kolaylıkla avlanacağı özel bir alana dönüştürülmek istenmektedir. Bu amaçla tüm kurumların önce içi boşaltılarak değersizleştirilmekte, sonra da bir pazarlama tekniği olarak yok pahasına peşkeş çekilmektedir.

Başta eğitim ve sağlık olmak üzere enerjiden ulaşıma, madenlerden, içtiğimiz sudan, soluduğumuz havaya kadar tüm yaşamsal alanlarımız kar amacıyla satılmakta, kelimenin tam anlamıyla tüketilmektedir.

Bu ülkenin geleceğini emanet edeceğimiz gençlerimiz, eğitimsizlik ve "eğitilmiş işsizlik" arasında hayatlarını bıçak sırtında sürdürmeye mahkûm edilmektedir. Türkiye Cumhuriyeti,

Domino taşları gibi birbirini tetikleyen bütün bu olumsuzluklar dini bağnazlığı ve ırkçılığı kışkırtmakta, farklı düşünelere karşı linç psikolojisini gündelik hayatın ayrılmaz bir parçası haline getirmektedir.

tarihinin en yüksek ve en hızlı borçlanmasını yaşamaktadır.

İşsizlik korkusu çaresizliğe dönüşmekte; giderek belirsizleşen bir gelecek algısı toplumsal ve etik değerler sistemini yıkarken, gençlerimizi şiddet, terör, uyuşturucu ve fuhuşa sürüklemektedir.

Domino taşları gibi birbirini tetikleyen bütün bu olumsuzluklar dini bağnazlığı ve ırkçılığı kışkırtmakta, farklı düşünelere karşı linç psikolojisini gündelik hayatın ayrılmaz bir parçası haline getirmektedir.

Toplumumuz yüzyıllardır birbirlerine "kardeşim" diye seslenen bir dayanışma ve barış kültüründen uzaklaştırılarak Türk-Kürt düşmanlığının dipsiz uçurumuna doğru itilmektedir.

Küreselleşme, içinde yaşadığımız döneme damgasını vuran kapitalizmin çok uluslu şirketler aracılığıyla dünya boyutunda kurduğu ekonomik egemenliğin son aşamasıdır. Gelişmiş ülkeler; mal, hizmet ve sermayeyi ülkeler arasında olağanüstü bir hızla dolaştırarak, gelişmekte olan ülkelerin ekonomisini, sanayisini ve çalışanlarını büyük çapta etkilemekte, politik ve toplumsal dengeleri bozarak, gelir dağılımını kötüleştirmektedirler. Spekülatif sermayenin; büyük boyutlara ulaşarak üretime yönelik verimli sermaye yatırımlarını engellediği, işsizliği artırdığı, neden olduğu ekonomik krizlerin yıkıcı etkileri ile yoksulluğu artırdığı da bir gerçektir. Küreselleşme aynı zamanda tekellerin aşırı kara dayanan birikimi için savaş, gerginlik, kaynak ve değerlerin yağmalanması demektir.

ABD emperyalizminin 11 Eylül sonrasında dünyayı hegemonyası altına alma hamlesinin parçası olarak Afganistan'ın ve Irak'ın işgali, İran ve Suriye'ye saldırı planları ile ABD nin

himayesinde İsrail'in Filistin'de uyguladığı insanlık dışı saldırı ve izolasyonu, ABD'nin, Ortadoğu'daki hakimiyetini arttırdığı ve Ortadoğu'yu yeniden şekillendirmeye çalıştığı açıktır. Bölgemizde uzun yıllar içerisinde yaşanan ve son dönemde ABD tarafından giderek yoğunlaştırılan çatışma ve gerilimlerin nedeni, ne Ortadoğu'da demokrasinin geliştirilmesi, ne kitle imha silahlarının varlığı ne de terörist faaliyetlerin engellenmesidir. Esas neden, Ortadoğu'nun, dünyadaki enerji kaynaklarının önemli bir bölümüne sahip olması ve bu kaynakların ABD tarafından ele geçirilme çabasıdır.

Önümüzdeki dönem, Türkiye'de siyasal iktidarların IMF ve Dünya Bankası politikalarını harfiyen uygulayacağı anlaşılmaktadır. Şüphesiz bu dönem uygulanacak politikalardan zarar gören emekçilerin ve onların örgütlerinin de taleplerini yükselterek mücadele edeceği bir dönem olacaktır. Odamız, diğer demokratik kitle örgütleri ve emek örgütleri ile birlikte bu mücadelede yer almaya devam edecektir.

Dünya herkesin nefesini tutup beklediği bir ekonomik krize doğru gitmektedir. Hem ABD hem de AB 2008'e ilişkin büyüme beklentilerini düşürmüş, enflasyon ve işsizlik beklentilerini yükseltmiştir. 40 milyar dolar cari açığıyla Türkiye'nin böyle bir krizde 'madalya kürsüsünde' olacağına da kesin gözüyle bakılmaktadır. Yani krizden en çok etkilenecek ilk üç ülkeden biri olacaktır. Dünya devlerinin kendi dertlerine düşeceği böylesi koşullarda Türkiye'de fatura yine emekçilere ve halka kesilecektir.

"Şu anda 2001 krizi sonrasında yaşadığımız sorunların 5 kat fazla sorunu-muz var" diyen sözcüler, 2008'in, son 4 yıldan daha zor geçeceğini ifade etmektedirler. Türkiye'nin "borcu borçla kapatmak" gibi günümüz ekonomik

1960'lı yılların sonlarında, Abdullah Gül İslamcı Milli Türk Talebe Birliği liderlerinden biriydi. Deniz GEZMİŞ, Mahir ÇAYAN, İbrahim KAYPAKKAYA, Harun KARADENİZ Devrimci Öğrenci Birliklerinin ve gençlik hareketlerinin liderleriydiler. Bu gençlerin serüvenini ATV'nin 'Hatırla Sevgili' dizisinde izliyoruz.

Bir kısmı, 12 Mart Muhtırası'nın ardından sıkıyönetim askeri mahkemesi tarafından 'anayasayı ortadan kaldıracakları' gerekçesiyle asıldılar. Bir kısmı işkencelerde katledildiler, bir kısmı da hunharca öldürüldüler. Sola daha büyük darbeyi askerler 12 Eylül'de vurdular.

dünyasında kabul edilemeyecek bir hareket içerisinde olduğunu söylemektedirler.

Bu konuda sadece emekçilerden değil toplumun değişik kesimlerinden sesler yükselmeye başlamıştır. Global ekonominin resmen bir kriz yaşadığını belirtilerek, gerekli önlemlerin alınmaması halinde, krizin Türkiye'ye diz çöktüreceğini dile getirilmektedir.

ABD'nin ve destekçilerinin uygulamaya çalıştığı BOP projesi kapsamında, Ülkemizde "ılımlı islam" modelinin uygulanmaya çalışılması Cumhuriyetin temel ilkeleri ile ters düşen uygulamalar toplumsal gerginliğe neden olmakta ve iç barışı bozma noktasına taşımaktadır. Çözülmesi gereken işsizlik, hayat pahalılığı, yoksulluk ve yolsuzlukla mücadele, demokrasinin geliştirilmesi ve özgürlüklerin genişletilmesi gibi hayati sorunlara çözüm aranması yerine siyasi iktidarın Cumhuriyetin temel kurumları ve değerleriyle kavga ederek sürekli gerginlik yaratması ciddi bir talihsizliktir. Laik ve demokratik bir yaşam tarzını belirleyen ve benimseyen toplumumuzda, sürekli olarak dinsel önceliklerin ve din eksenli dayatmaların süreklilik haline getirilmesi uygulamalarına bir an önce son verilmelidir.

22 Temmuz genel seçimler süreciyle

başlayan ve Cumhurbaşkanlığı seçimiyle sonuçlanan süreç dikkatle incelenmeli ve değerlendirilmelidir. Cumhuriyet mitingleri, Genelkurmay açıklamaları, AKP'nin tekrar yüksek bir oyla hükümet olmasının birbiriyile olan ilişkileri irdelenmelidir. Burada en önemli sorunun, demokrasi ve özgürlükler temelinde ortak bir siyasi iradenin oluşturulamamasının eksikliği de gözden kaçırılmamalıdır.

1960'lı yılların sonlarında, Abdullah Gül İslamcı Milli Türk Talebe Birliği liderlerinden biriydi. Deniz GEZMİŞ, Mahir ÇAYAN, İbrahim KAYPAKKAYA, Harun KARADENİZ Devrimci Öğrenci Birliklerinin ve gençlik hareketlerinin liderleriydiler. Bu gençlerin serüvenini ATV'nin 'Hatırla Sevgili' dizisinde izliyoruz.

Bir kısmı, 12 Mart Muhtırası'nın ardından sıkıyönetim askeri mahkemesi tarafından 'anayasayı ortadan kaldıracakları' gerekçesiyle asıldılar. Bir kısmı işkencelerde katledildiler, bir kısmı da hunharca öldürüldüler. Erdal EREN yaşı büyütülerek idam edildi. Sola daha büyük darbeyi askerler 12 Eylül'de vurdular.

12 Mart ve 12 Eylül dönemlerinde olan bitenlerden sonra Çankaya'ya kim çıkacaktı ki? Ya bir ülkücü yada bir İslamcı. Sonuçta ikisi el ele vererek, bir eski İslamcıyı devletin başına oturttu- lar. Onca müdahaleden sonra Türkiye, 'başörtülü düzen'i içine sindirmek zorunda bırakıldı. İstenen 'demokrasi' zaten böyle bir şeydi. Ne ekildiyse o biçilmiştir.

AKP ve MHP, üniversitelerde türban takılmasını serbest bırakacak Anayasa değişikliği konusunda anlaşmış, ilgili değişiklik TBMM' de kabul edilerek yasalaşmıştır. Dolayısıyla nasıl devam edeceği ve sonlanacağı belli olmayan bir süreç başlamış, toplumsal yaşamın dini kurallar çerçevesinde düzenlenmesinin yolu açılmıştır.

Bilimin ve Üniversitelerin, insanlık tarihi boyunca yüklendiği esas görevin, inanç sistemlerinin dogmalarına karşı çıkmak, doğaya ve toplumsal yaşama ait tüm süreçlerin nasıl gerçekleştiğini bilimsel temelde ve akıl süzgecinden geçirip incelemek ve sorgulamak olduğu bilinmektedir.

Siyasi iktidar, türban sorununu din ve vicdan özgürlüğü ya da genel olarak özgürlükler kapsamında ele almamaktadır. Sorunu böyle ele almış olsa, diğer özgürlük alanlarında da türban sorununda olduğu gibi kararlı ya da ısrarlı bir tutum göstermesi gerekirdi.

Anayasada ve yasalarda yapılmak istenen değişiklikler laiklik ilkesini ortadan kaldırma çabalarını artıracaktır. Bu değişiklikler sonunda üniversitelerin akılcılık ve bilimsel mantıktan uzaklaşması ve Türkiye Cumhuriyeti'nin din devletine dönüşümü kaçınılmaz olacaktır. Din ve vicdan özgürlüğünü sağlamak amacıyla yapılmak istendiği ifade edilen Anayasa değişikliğinin tüm kamu kurumlarını ve kamusal alanı da içine alacak bir değişikliğin önünü açacağı düşünülmektedir. Değişikliklerin yalnızca üniversite öğrencilerini kapsayacağı varsayımı tamamen geçersiz, öngörüsüzlük ve gerçeği saptırmaktır. Anayasa değişikliği olmadan türbanın tüm kamu kurumlarına yayılması isteginin bazı yetkililer tarafından sıkça ifade edilmeye başlanması da bu değerlendirmeleri doğrulamaktadır.

Ülkemizde bir şekilde hep var olagelen siyasal İslam ve şeriatçı yönelimler, Amerika'nın "yeşil kuşak" projesinden de güç alarak bizzat 12 Eylül'ün desteğiyle önce "Türk-İslam sentezi" adı altında milliyetçilik ile kaynaştırılmış, onun ardından da hızlı bir şekilde gelişmiştir. Bu süreçte toplumun muhafazakârlaştırılması ve "siyasal İslam"ın taban tutmasından din derslerinin okullarda zorunlu hale getirilmesi ile İmam Hatip Okullarının sayısının diğer tüm meslek okullarının sayısının iki katına çıkmasına ve bugünkü "türban özgürlüğü" ne gelmiş bulunmaktadır.

Bugün gelinen noktada, laikliğin hangi biçim ve esneklikleri içermesi gerektiği tartışmaları ve "türban" sorunu üzerinden, modernleşen Türkiye'nin 84 yılının toplumsal kazanımları bir kez daha geriye götürülmek istenmektedir. Türban, kadınları kapatmanın yanı sıra ülkemizin geleceğini karartmanın, toplumu kutuplaştırmanın bir aracı olarak kullanılmaktadır.

Türban bir neden değil sonuçtur. Toplumun İslamlaştırılması, ABD'nin yeşil kuşak oluşturma projesiyle başlayan, 70'li yıllardaki devrimci uyanışa karşı hızlandırılan, 12 Eylül'de derinleştirilen bir olgudur. Türban bütün bu sürecin toplamında oluşan İslamleşmenin sonucu ve simgesidir.

"Özgürlük" bir aydınlanma kavramıdır. Aydınlanma ise ancak devletin dinden arındırılması, dinin özel yaşamla sınırlandırılması ve bu temelde yükselen gerçek bir demokrasiyle mümkün olabilir. Böylesi bir aydınlanmaya sırtını dönmüş bir arayışa da karakterini sadece iman/dogmalar verir. "İlimli laiklik/ilimli İslamcılık" ikilemine hapsedilmiş bir toplumda türban bir özgürlük sorunu olarak ele alınamaz. Bilimin ve Üniversitelerin, insanlık tarihi boyunca yüklendiği esas görevin, inanç sistemlerinin dogmalarına karşı çıkmak, doğaya ve toplumsal yaşama ait tüm süreçlerin nasıl gerçekleştiğini bilimsel temelde ve akıl süzgecinden geçirip incelemek ve sorgulamak olduğu bilinmektedir. Eğitim, öğretimle ilgili sorunları çözmek ve üniversiteleri bir bilim ve teknoloji üretme merkezleri yapmak yerine, buraları "büyük bir camii" olarak düşünen karanlık düşünceleri kabul etmek mümkün değildir.

Siyasi iktidar, türban sorununu din ve vicdan özgürlüğü ya da genel olarak özgürlükler kapsamında ele almamaktadır. Sorunu böyle ele almış olsa, diğer özgürlük alanlarında da türban sorununda olduğu gibi kararlı ya da ısrarlı bir tutum göstermesi gerekirdi. Fakat AKP, hükümet olduğu günden bu yana özgürlüklerin genişletilmesi konusunda samimi ve ciddi bir adım atmamıştır. Ülkemizde din ve vicdan özgürlüğünün olmadığını düşünenler için çözüm AKP ve MHP'nin peşine takılmak değildir.

Gelinen aşamada "Türban" tartışma-

1982'den bugüne Anayasa'da sermaye kesiminin ihtiyaçları doğrultusunda birtakım değişiklikler yapılmakla birlikte, artık düzeltmeler ihtiyaca cevap vermekte yetersiz kalmış ve yeni bir Anayasa gerekli hale gelmiştir. AKP Hükümeti de iktidarının ilk gününden beri gösterdiği "sermaye için hizmette sınır yoktur" prensibi ve Meclis'teki çoğunluğundan aldığı güçle yeni bir anayasa yapma işine soyunmuştur.

larının eriştiği nokta, AKP Hükümetinin "Yeni Anayasa" konusundaki tavrı açısından da düşündürücüdür. AKP, "Yeni Anayasa"yı toplumun bütünü kapsayacak bir özgürleşme ve demokratikleşme projesi olarak görmemektedir. Odamız, 12 Eylül Anayasasının kaldırılmasını ve yerine toplumun tüm kesimlerinin katılımıyla hazırlanacak özgürlükçü bir anayasa yapılmasının gerekliliğini sürekli olarak vurgulamıştır. Ancak, bu değişim talebimizin cevabının AKP'nin hazırladığı Anayasa taslağı olmadığı da bir gerçekliktir.

1982'den bugüne Anayasa'da sermaye kesiminin ihtiyaçları doğrultusunda birtakım değişiklikler yapılmakla birlikte, artık düzeltmeler ihtiyaca cevap vermekte yetersiz kalmış ve yeni bir Anayasa gerekli hale gelmiştir. AKP Hükümeti de iktidarının ilk gününden beri gösterdiği "sermaye için hizmette sınır yoktur" prensibi ve Meclis'teki çoğunluğundan aldığı güçle yeni bir anayasa yapma işine soyunmuştur.

Yapılış yönünden usul hatalarıyla dolu bir süreç sonunda ortaya çıkan metnin, içerik itibarıyla de ciddi sorunlara gebe olduğu görülmektedir. Anayasaların temel özelliği toplumsal uzlaşma metni olmalarından gelmektedir. Öyle ki; bu metin ile aynı coğrafya üzerinde yaşayan bir topluluk, bu coğrafya üzerinde devam ettirecekleri yaşamlarını hangi kurallar ve düzen içinde devam ettireceklerini bir nevi imza altına alarak, topluluktan toplum olma safhasına geçmektedir. Bu toplum olma aşamasında Anayasaların, hak ve özgürlüklerin olabildiğince geniş tutulduğu bir metin olması esas unsurdur. Haklar ve özgürlüklerde yapılacak kısıtlamalar sadece başkalarına ait hak ve özgürlüklerin ihlal edilmemesini garanti altına almak esası gözetilerek düzenlenmelidir.

Anayasaya ilişkin tartışmalarda her şeyden önce toplumsal sınıflara ilişkin çelişen çıkarların hangi biçimde yer aldığına bakmak gerekmektedir. Dolayısı ile anayasayı tartışan ya da alternatif hazırlıklar yapan kesimler de kendi sınıfsal konumlarını açık olarak belirlemeli ve o sınıfın çıkarları doğrultusunda hareket etmelidir. Aksi halde var olan anayasa veya siyasal iktidar tarafından hazırlanmış olan anayasa taslağı üzerinde yürütülecek tartışmalar mevcut düzenin peşinen kabulü anlamına gelecektir.

Bu koşullarda yapılacak bir anayasanın AKP ilkelerini taşıyacağı açıktır. Bu ilkelerin temel adresi ise, ekonomik reformlar adına iç ve özellikle de dış sermayenin sömürü ağına atılması, bu süreçlerin anlaşılmasını için de laiklik adına dinciliğin meşrulaştırılması olacaktır. Tabiiyle, böyle bir anayasada "kamu yararı" yerini "özel yarara", "kamulaştırma" yerini "özelleştirmeye", "sosyal devlet" yerini "piyasadostu devlete" bırakacaktır.

Anayasa taslağında güvence altına alınan özgürlük bireysel ve toplumsal özgürlükler değildir; liberal ekonominin ihtiyaçlarını güvence altına alan ve siyasi iktidarın aynı zamanda 'devlet iktidarına' da sahip olmasını sağlayan kurallar bizlere 'özgürlük' adı altında sunulmaktadır. Anayasa tartışmaları ideolojik zeminde yapılmalı ve yeni anayasanın hangi toplumsal sınıfın çıkarlarını savunduğu ve sermaye dışı toplum kesimleri için neler getirip neler götüreceği açığa çıkartılmalıdır.

Ülkemizde yaşayan 70 milyon kişiyi ve bizden sonraki kuşakların hayatını derinden etkileyecek olan Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası yasası Meclis gündeminde bulunmaktadır. Emek ve Meslek Örgütlerinin tüm itirazlarına ve Anayasa Mahkemesi'nin verdiği iptal kararlarına rağmen AKP,

Ülkemizin Doğu ve Güneydoğu Bölgesinde 25 yıldır devam eden düşük yoğunluklu savaş on binlerce insanımızın ölümüne neden olmuştur. Yıllardır enerjimiz, kaynaklarımız ve zamanımız boşuna heba edilmektedir. Terör ve şiddetle hiçbir sonuca ulaşılamayacağının bilinciyle kürt sorunu demokrasi içinde çözülmeli, kardeşçe ve birlikte yaşama ortamı acilen oluşturulmalıdır.

SSGSS yasasını çıkartmakta ısrar etmektedir. Sağlık ve sosyal güvenlik alanında yaratacağı tahribat nedeniyle kamuoyu nezdinde meşruiyeti olmayan bu yasa, Plan ve Bütçe Komisyonu Alt Komisyonunda "Milletvekillerine %70'lik maaş zammı ve temsil tazminatı" maddesinin eklenmesi yasayı tamamen "traji-komik" bir hale sokmuştur.

AKP hükümeti, bir yandan parası olmayanların sağlık hizmetlerinden yararlanmasına engel olacak, emekliliği neredeyse imkansız hale getirecek, halihazırda açlık sınırının bile altında olan emekli maaşlarını daha da düşürecek bir düzenleme yaparken aynı yasanın içerisine "kıyak maaş zammı" sokuşturmaya çalışması akıl ve vicdanla kabul edilebilir değildir. SSGSS yasası kamuoyu vicdanında derin yaralar almıştır. Hükümet bu yasa tasarsını hemen acilen geri çekmelidir.

Türkiye toplumunun üzerinde gülle gibi ağır, Demokles'in kılıcı gibi keskin bir gündem sarkacı salınmaktadır. Toplumun dikkatini uçlara yönelten bu sarkaç, aradaki eğride gerçekleşen halk düşmanı bir programın gözden ırak kalmasına yol açmaktadır. Bu sarkaç şimdi de savaş tarafında ve bir kez daha gençlerin kanıyla neoliberalizmin değirmeni çevrilmektedir.

Ülkemizin Doğu ve Güneydoğu Bölgesinde 25 yıldır devam eden düşük yoğunluklu savaş on binlerce insanımızın ölümüne neden olmuştur. Yıllardır enerjimiz, kaynaklarımız ve zamanımız boşuna heba edilmektedir. Terör ve şiddetle hiçbir sonuca ulaşılamayacağının bilinciyle kürt sorunu demokrasi içinde çözülmeli, kardeşçe ve birlikte yaşama ortamı acilen oluşturulmalıdır. Son günlerde Kuzey Irak'a yönelik sınır ötesi kara harekâtı yapılmış olup operasyonlar devam etmektedir. Yıllardır, Büyük Ortadoğu Projesi (BOP) kapsamında ülkemizi Ortadoğu bataklığına çekmek isteyen ABD, amacına giderek yaklaşmaktadır. Türkiye acı ve gözyaşından başka bir sonucu olmayacak kanlı bir savaşın ortasına sürüklenmek istenmektedir.

Kardeşliğin ve dostluğun en köklüsünü olduğu gibi, acının ve yıkımın da en şiddetlisini bilen bu coğrafyanın insanları, hiçbir sorunun silah ve kanla çözülemeyeceğini onlarca yıllık yaşam deneyimleriyle öğrenmiştir. Kürt sorununun çözümünü sınır içinde veya ötesindeki operasyonlarda aramak, sorunu çözmek yerine derinleştirmektedir. Kaybedenin daima Türkiye'de yüzyıllardır yan yana yaşayan halklar olduğu bu kanlı senaryo, bugünümüzü ve geleceğimizi karartmaktadır. Türkiye sorunlarını şiddetten arındırılmış, barışçıl zeminlerde çözümlenmelidir. Silahların konuştuğu bir coğrafyada barış umudunun yeşerme şansı yoktur.

Ülkemizde uygulanan ekonomik programların temel felsefesini dünyadaki gelişmelerden bağımsız olarak değerlendirmek mümkün değildir. Ülkemiz, 1980'li yıllardan itibaren uluslar arası sermayenin taleplerine uygun olarak ekonomik ve sosyal politikalar uygulamış, bunun sonucunda sanayi yatırımları azalmış, işsizlik artmış, sık

Madencilik sektörünün ülke kalkınmasındaki kritik önemi, sadece fazla miktarlarda üretilip yurt dışına satılarak döviz elde edilmesinde değil, yerli sanayiye düşük maliyette ve kaliteli girdi sağlamasındadır. Bu anlamda, madencilik ve sanayi sektörleri karşılıklı olarak birbirlerini besleyen sektörlerdir.

sık yaşanan krizler sonucu yoksullaşma kronik hale gelmiştir. Bu politikalar; teknoloji düzeyini artıracak, AR-GE çalışmalarını hızlandıracak, yeni ürün geliştirmeye yönelik bir araştırma politikası saptayacak verimli, üretken bir yapı kurmayı da engellemiştir. Ülkemizdeki sanayi tesisleri gelişmiş ekonomilerin taşeronu olarak düşük katma değerli ürünlerle ihracata zorlanmıştır.

Ülkemiz yönetimleri, uzunca bir süredir "Yeni Dünya"nın gereklerinden zannederek; planlama düşüncesini tamamen bir kenara bırakmışlardır. Stratejik öngörüyle insan kaynakları planlamasını da göz önüne alan ulusal kalkınma modellerinin geliştirilmesinden vazgeçmişlerdir. Ekonomik kalkınmanın, sanayileşme ve yatırım artışlarına dayalı dengeli bir yapının oluşturulması ile sağlanabileceği gerçeğini göz ardı etmişlerdir. Ekonomi politikalarının oluşturulması ve yürütümünü tamamen uluslararası finans kuruluşlarının ellerine bırakmışlardır. Uygulamaların sonucu ortadadır. Türkiye, istenilen ekonomik gelişmişlik düzeyini yakalayamamıştır. Ülkemiz, Dünya Bankası tarafından yapılan değerlendirmelerde "Alt-Orta Gelir Grubu Ülkeler" arasında yer almaktadır.

Böylesi bir yapı, giderek daha fazla yoksullaşmaya, işsizliğe, gelir dağılımında adaletsizliklere, toplumsal yapıda yozlaşmaya neden olmaktadır. Giderek içte huzursuz ve dışta daha da güvensiz bir ortamın oluşmasına zemin hazırlamaktadır. Söz konusu çarpık yapıdan en fazla zarar gören sektörlerin başında madencilik sektörü gelmektedir. Sanayi sektörleri yerine hizmetler sektörünün genişlemesi, sanayi sektörlerine hammadde sağlayan madencilik sektörünü de zor durumda bırakmıştır. Sektörün işlevi, ülkeye döviz girdisi sağlamak üzere

yurt dışına hammadde ihracı yapma düzeyine indirgenmiştir. 2007 yılında tüm maden ihracatımız 2,9 milyar dolar olmuştur. Sadece ithal kömüre 2 milyar dolar döviz ödenmesi bu yanlışlığı açıkça ortaya koymaktadır.

Madencilik sektörünün ülke kalkınmasındaki kritik önemi, sadece fazla miktarlarda üretilip yurt dışına satılarak döviz elde edilmesinde değil, yerli sanayiye düşük maliyette ve kaliteli girdi sağlamasındadır. Bu anlamda, madencilik ve sanayi sektörleri karşılıklı olarak birbirlerini besleyen sektörlerdir. Entegrasyonları sağlandığı ölçüde büyürler. Dolayısıyla, ülke sanayisinin gelişmemesi madencilik sektörünü de olumsuz etkilemekte, bu sektöre yapılabilecek yatırımlar, hızla hizmetler sektörüne kaçmakta ve madencilik sektörünün ülke ekonomisine katkısı giderek düşmektedir.

Herkes tarafından bilindiği üzere, bugüne kadar, madencilik sektöründe, özelleştirme ve özelleştirmeye yönelik olarak yapılan sektörel bölünme, ticarileştirme ve şirketleştirme çalışmalarının hiçbirisinden madencilik sektörünün gelişmesine yönelik olumlu bir sonuç alınamamıştır. Ancak, özelleştirme söylemleriyle zaman yitirilmiş, bu arada sektörün dinamizmi açısından son derece önemli işlevler gören kamu kuruluşları da yatırım yapılmamak suretiyle küçültülmüştür. Yıllardan beri bu ülkeye katma değer sağlayan, ülke kalkınmasında motor görevi gören bu kuruluşlar topluma bir yük gibi yansıtılmışlardır. AKP hükümeti, seçildiği ilk günden beri "devlet elinde ne var ne yoksa" satmaya devam etmektedir. Bu ülke bizim olmaktan çıkmakta, kapitülasyonlar geri gelmektedir.

Son dönemde özellikle yönetici kademelerine yapılan atamalarda; bilgi, beceri ve liyakat aranmasından vaz-

geçilmiştir. Artık, atamalarda geçerli olan ölçüt, sadece "cemaattan olmak, kendileri gibi düşünmek ya da kendilerinden olmak"tır. Bu şekilde, yetersiz kişilerin uzmanlık gerektiren makamlara getirilmesinin önü açılmış, kurumlardaki yozlaşma hızlandırılmıştır. Her dönemde belirli ölçülerde yaşanan kadrolaşma, son dönemde "kuşatma" şekline dönüşmüş ve tüm işyerlerinde iş barışını tehdit eder hale gelmiştir. Pek çok kurumda kirlilik, yozlaşma ve yolsuzluk had safhaya ulaşmıştır. Rüşvet, menfaat temin etme ve görevi kötüye kullanma artık kanıksanmış, etik değerler ayaklar altına alınmıştır. Dürüstlük artık fazilet sayılmaya başlanmıştır.

Son 25 yıldır Türkiye'nin önündeki engelin kamu kuruluşları olduğu, çözümün ancak bu kuruluşların özelleştirilmesi ya da kapatılması ile olabileceği söylenegelmekte, ancak Türkiye krizlerden kurtulamamakta, her geçen gün yarıştta daha da gerilere düşmektedir. Türkiye artık bu saplantıdan vazgeçmeli, yanılığdan geri dönmelidir. Türkiye, içine düştüğü duruma layık değildir, kaynakları ve potansiyelleri son derece yüksektir. Uluslararası kuruluşların Türkiye'ye verebileceği hiçbir şey olmadığı gibi, bu kuruluşların dayattığı politikalar ile Türkiye her geçen gün elindeki değerlerini de yitirmektedir.

Mevcut kamu kesiminde, doğru planlamalar ve akılcı yönetim ile ülke kalkınmasına yönelik harekete geçirilebilecek potansiyel bulunmaktadır. Küçültme, özelleştirme, kapatma saplantılarından vazgeçilerek, bu potansiyel, doğru politikalar ile ekonomik ve toplumsal kalkınma hedefine yönlendirilmelidir.

Enerji kaynakları üzerinde mutlak denetim kurmak isteyen "süper güçler", eylemlerini, yürürlükteki tüm uluslararası hukuk kurallarına rağmen gerçekleştirmektedirler. Sanayinin temel girdisi olması bakımından elektrik enerjisinin, ulusların kalkınmalarında ve refaha ulaşmalarında büyük önem taşıdığı, herkes tarafından kabul edilen bir gerçektir. 2007 yılında, elektrik üretiminin % 50'ye yakını ithal doğalgazdan, % 16'sı yerli kömürlerden üretilmiştir. Ülkemiz, doğalgazı satın aldığı Rusya'dan bile daha yüksek oranda elektrik üretiminde doğalgaz kullanmaktadır. Tamamen yurtdışına bağımlı olduğumuz doğal gazın 1985 yılında % 1 bile olmayan payının hızla yükselmesi, enerjide dışa bağımlılığı daha da arttırmıştır. Bugünlerde yaşanan kriz bunun en açık göstergesidir ve bir uyarı niteliğindedir. İhtiyacımız olan enerjinin, yerli kaynaklarımızdan karşılanması öncelikli hedef olmalıdır. Sanayinin ihtiyacı olan ucuz enerji üretiminin sağlanması ve bu enerjinin sürekli ve güvenilir olması bakımından yerli kaynaklarımızın kullanılması kaçınılmaz bir gerekliliktir. Yer altı kaynaklarımızın üretilmesinde kamu yararı ve çevre duyarlılığı ön planda olmalıdır.

Meslektaşlarımız arasında işsizlik ciddi boyutlardadır. Oda'mız kayıtlarına göre üyelerimizin % 35' i işsiz gözükmektedir. Genç meslektaşlarımızda bu oran çok daha yüksektir. Diğer tüm mühendislik alanlarında olduğu gibi

Enerji kaynakları üzerinde mutlak denetim kurmak isteyen "süper güçler", eylemlerini, yürürlükteki tüm uluslararası hukuk kurallarına rağmen gerçekleştirmektedirler.

Planlama ve ihtiyaç durumu gözetilmeden açılan Maden Mühendisliği Bölümleri çok fazla mezun vermektedir. En verimli yıllarını ve ailelerinin kısıtlı kaynaklarını maden mühendisi olmak için harcayan insanların mezuniyet sonrası karşılaştıkları tablo, gerçekten son derece düşündürücü ve üzücüdür.

Son 5 yılda 400'ün üzerinde maden işçisi yaşamını yitirmiştir. Madencilik sektöründe yaşanan iş kazaları artarak devam etmektedir. 2007 yılında 50'nin üzerinde maden işçisi hayatını kaybetmiştir. Pek çok işçi de sakat kalmış ya da uzuv kaybına uğramıştır.

maden mühendislerinin de istihdam alanları daraltılmış, aldıkları ücretler erozyona uğramış ve çalışma koşulları daha da bozulmuştur. Kamu kesiminde çalışan üyelerimizin ekonomik ve sosyal durumları, eğitim düzeyleri ve üstlendikleri sorumluluklar ile bağdaşmayacak şekilde gerilemiştir. Verilen niyet mektuplarında belirlenen ücret politikaları sonucunda, mühendislerin aldıkları ücretler yoksulluk sınırının da altına düşmüştür. Özel sektörde çalışan üyelerimizin durumları daha da vahimdir. İş güvencesinden yoksun, ilkel çalışma koşulları içinde görev yapmaya çalışan meslektaşlarımızın çalışma koşullarını iyileştirecek yasal düzenlemeler acilen yapılmalıdır. Bu konuda Oda'mızın görüşleri dikkate alınmalıdır. Üyelerimizin aldıkları ücretler insan onuruna yaraşır bir yaşam sürdürmelerine yetecek seviyeye getirilmelidir. Örgütsüz ve ucuz emeğe dayalı istihdam politikalarından vazgeçilmelidir.

Planlama ve ihtiyaç durumu gözetilmeden açılan Maden Mühendisliği Bölümleri çok fazla mezun vermektedir. En verimli yıllarını ve ailelerinin kısıtlı kaynaklarını maden mühendisi olmak için harcayan insanların mezuniyet sonrası karşılaştıkları tablo, gerçekten son derece düşündürücü ve üzücüdür. Yeni bölümlerin açılması engellenmeli, ikinci eğitim yapan bölümler kapatılmalıdır. Öğrenci arkadaşlarımızın staj, harç, yurt sorunları çözülmelidir. Staj kanunu acilen çıkarılmalıdır.

Yukarıda değinilen politika yanlışlıklarının en belirgin sonuçlarından biri de, ülkemizin madencilik sektöründeki iş kazası sayılarındaki önemli artışlardır. Madencilik, doğası gereği içerdiği riskler nedeni ile özellik arz eden, bilgi, deneyim, uzmanlık ve sürekli denetimi gerektiren dünyanın en

ağır iş kollarından birisidir. Söz konusu deneyim ve uzmanlık, uzun yıllar hatta nesiller gerektirmektedir. Son 25 yıldır devletin küçültülmesi, kamunun faaliyet alanının daraltılması ile iktisadi etkinlik ve verimliliğin sağlanacağı savı ile uygulanılmaya çalışılan girişimler sonucu, ülkemiz madencilik sektörü yarı yarıya küçültüldüğü gibi, nesillerin bilgi ve deneyim birikimi de darmadağın edilmiş, edilmektedir. Bir yandan ülkemiz madencilik kuruluşlarındaki mevcut birikimin reddedilerek, madencilik üretimlerinin yetersiz, dayanımsız ve deneyimsiz kişi ve kuruluşlara bırakılması, bu yapılırken diğer yandan kamusal denetimin iyice gevşetilmesi kazaların artmasına neden olmaktadır. Son 5 yılda 400'ün üzerinde maden işçisi yaşamını yitirmiştir. Madencilik sektöründe yaşanan iş kazaları artarak devam etmektedir. 2007 yılında 50'nin üzerinde maden işçisi hayatını kaybetmiştir. Pek çok işçi de sakat kalmış ya da uzuv kaybına uğramıştır. Bu rakamlar basına yansıyan ve istatistiklere geçen rakamlar olup, gerçek rakamın daha fazla olduğu tahmin edilmektedir. Yaşanan iş kazalarında maden mühendisi meslektaşlarımız da yaşamlarını yitirmişler, sakat kalmışlardır. İş kazalarının önlenmesi konusunda hazırladığımız rapor geçen hafta Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na iletilmiştir.

Son 5 yılda 400'ün üzerinde maden işçisi yaşamını yitirmiştir. Madencilik sektöründe yaşanan iş kazaları artarak devam etmektedir. 2007 yılında 50'nin üzerinde maden işçisi hayatını kaybetmiştir. Pek çok işçi de sakat kalmış ya da uzuv kaybına uğramıştır. Bu rakamlar basına yansıyan ve istatistiklere geçen rakamlar olup, gerçek rakamın daha fazla olduğu tahmin edilmektedir. Yaşanan iş kazalarında

1954 yılında 6235 Sayılı TMMOB yasası ile kurulan ilk 4 Oda içerisinde yer alan Oda'mız, bugüne dek 40 genel kurulunu gerçekleştirmiş olmanın haklı gururunu taşımaktadır.

DİSK'in 13. Genel Kurulunda oybirliğiyle aldığı "Toplumsal Ayağa Kalkış Çağrısı"nda belirttiği gibi "tüm emek ve demokrasi güçlerini haklarımız ve geleceğimiz için bir araya gelmeye, gerçekten bağımsız demokratik bir Türkiye'yi inşa etmek için mücadele etmeye çağırılmaktadır" davetine Oda olarak katılacağımızı belirtmek istiyorum.

maden mühendisi meslektaşlarımız da yaşamlarını yitirmişler, sakat kalmışlardır. İş kazalarının önlenmesi konusunda hazırladığımız rapor, Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı ile Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na iletilmiştir. Taşeronlaştırma, rodövans, esnek üretim ilişkileri gibi yanlış uygulamalardan bir an önce vazgeçilmelidir.

Odamızın yaptığı çalışmaya göre, tüm sektörlerde yaşanan iş kazalarının % 63'ü 50'den az işçi çalıştırılan işletmelerde meydana gelmektedir. Taşeronlaştırma ve esnek üretim ilişkileri sonucu parçalanmış işyerlerinin denetimlerinin yeterince yapılamaması da kazaları artırmaktadır. 4857 sayılı iş yasası gereği, iş kazalarının çoğunluğunun yaşandığı 50 kişiden az işçi çalıştıran işletmelerde, iş güvenliği uzmanı çalıştırma zorunluluğu bulunmamaktadır. Gündemde olan İş Güvenliği Kanunu tasarısında işçi sayısına bakılmaksızın riski yüksek tüm sektörlerde iş güvenliği yönetmeliklerinin uygulanması sağlanmalıdır. Aksi halde kazaların pek çoğunun meydana geldiği işyerleri yine kapsam dışı kalacaktır.

1954 yılında 6235 Sayılı TMMOB yasası ile kurulan ilk 4 Oda içerisinde yer alan Oda'mız, bugüne dek 40 genel kurulunu gerçekleştirmiş olmanın haklı gururunu taşımaktadır. Oda'mız; ilk genel kurulumuzdan başlayarak yönetim ve organlarında görev alan ilerici, demokrat, çağdaş meslektaşlarımızla bilim ve aklın öncülüğünde halkın yanında, ülke kalkınmasında, mesleğin gelişmesinde başarı ve gayretler göstererek bugünlere gelmiş bulunmaktadır. Bu çalışmalarını daha ileriye taşımak, geliştirmek ve örgüt yapımızı güçlendirmek görevimiz olacaktır. Bunu gerçekleştirmek için yurdun en ücra köşelerinde mesleğini

icra eden meslektaşlarımıza ulaşarak, örgütsel yapımızı daha da güçlendirmek ülkemizin içinde bulunduğu zor koşulların aşılmasının da ön şartıdır.

Geçmiş dönemlerde olduğu gibi önümüzdeki dönemde de; maden mühendislerinin hak ve çıkarlarını korumak ve geliştirmek, mesleki, sosyal ve kültürel gelişmelerini sağlamak, mesleklerini toplum yararına kullanmalarına yönelik mekanizmaları yaratmak, madencilik politikalarının halkın yararına düzenlenmesi ve uygulanması için öneriler geliştirmek, bunların uygulanmasına yönelik çalışmalar yapmak ve uygulamaları denetlemek, bağımsız ve demokratik bir Türkiye'nin yaratılması yönünde çaba harcamak en temel çalışma alanlarımız arasında yer alacaktır. Bu çalışmalarda, örgütlüğümüzü güçlendirerek üyelerimizden alacağımız güçle diğer demokratik kitle örgütleriyle işbirliği içinde ülkemizin ve mesleğimizin sorunlarının çözümüne daha fazla müdahil olmayı bir görev kabul ediyoruz.

DİSK'in 13. Genel Kurulunda oybirliğiyle aldığı "Toplumsal Ayağa Kalkış Çağrısı"nda belirttiği gibi "tüm emek ve demokrasi güçlerini haklarımız ve geleceğimiz için bir araya gelmeye, gerçekten bağımsız demokratik bir Türkiye'yi inşa etmek için mücadele etmeye çağırılmaktadır" davetine Oda olarak katılacağımızı belirtmek istiyorum.

Sözlerime son verirken Bağımsızlık, Demokrasi, Emek ve Özgürlük mücadelesine katkı koyanları buradan bir kez daha saygıyla anıyorum.

Hepinizi dostça duygularla selamlıyorum.